

Az örök ballada

*Mikor Koppányt, az utolsót,
Vitték büszke Esztergomba,
Halottan is kimagaslott
S fölnezzett a csillagokra.*

*Sírt a föld, a merre mentek,
Sírt az ég, a merre jártak,
Virágai, csillagai
Hervadoztak ősi nyárnak.*

*Idegeni lovagoknak
Tüzes vassá vált a páncél;
Magyar máglyák mind kihúnytak,
Kár ezután ennyi lángér.*

*Szüzek sirtak és a vének
Vérharmatos sebe áradt,
Ázsiai messze rónák
Kútfeje is mind kiszáradt.*

*Messze sírok fölzokogtak,
Messze kanca fölnyerített,
Vörös lón a hold s a dombon
Száz lidércnek lángja intett.*

*Esztergomban kiszögezték
Négy világtáj felé testét,
Észak, kelet, nyugot és dél
Dögmadara mind kikezdték.*

*Magyar Isten, öreg Isten
Nézte némán, ült az égben,
Koppány lelke szállt a szélben,
Szállt az éjben, szállt a fényben.*

*Szállt a földre, szállt a vízre,
Szállt szivekbe, szállt jövőbe.
Igric ajkán halhatatlan
Sóhajtásunk lón belőle.*

JUHÁSZ GYULA